

Πρόσωπα του έργου:

Πιέρρος

Μπάμπης

Κριτής

Σερβιτόρος

Αυτό το εργασία χορηγείται με άδεια [Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Το έργο αποτελείται από 7369 λέξεις

Η ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

Θεατρικό έργο σε τρεις πράξεις

Πρώτη πράξη

(Δύο άνθρωποι κινούνται μέσα σε ένα γυμνό περιβάλλον που μοιάζει απέραντο. Δείχνουν έκπληκτοι απ' ότι βλέπουν και προσπαθούν να αντιληφθούν που βρίσκονται. Ο ένας είναι περίπου εξήντα ετών και ντυμένος ατημέλητα, με σακάκι απ' όπου λείπουν κουμπιά, τσαλακωμένο πουκάμισο και παντελόνι. Φοράει παντόφλες. Ο άλλος είναι γύρω στα πενήντα πέντε και είναι ντυμένος με αθλητική φόρμα και αθλητικά παπούτσια. Τα μαλλιά του είναι ανακατεμένα και έχουν ήδη, σε μεγάλο ποσοστό, ασπρίσει. Ο μεγαλύτερος σε ηλικία άνδρας θα γράφεται αρχικά σαν άνδρας Α, ενώ ο νεώτερος θα αναφέρεται σαν άνδρας Β)

Άνδρας Α: (κοιτάζει γύρω του με δέος) Να λοιπόν που πέθανα, εκτός αν

πρόκειται για όνειρο, από μικρός έβλεπα πολλά όνειρα, μόλις έπεφτα στο κρεβάτι κοιμόμουν και, τσούπ, άρχιζαν τα όνειρα (γελάει)

Άνδρας Β: Εγώ δεν έβλεπα όνειρα, παρά μόνο πολύ σπάνια. Ή μάλλον έβλεπα αλλά σχεδόν ποτέ δεν τα θυμόμουν.

Άνδρας Α (θα τον λέμε Μπάμπη): Λες να μπήκαμε ο ένας μέσα στο όνειρο του άλλου;

Άνδρας Β (θα τον λέμε Πιέρο): (γελάει, σκύβει και πιάνει κάτι από το έδαφος) όχι, δεν είναι όνειρο, πεθάναμε εντελώς, εγώ τουλάχιστον

Μπάμπης: (κοιτάζει αυτό που κρατάει στα χέρια του ο Άνδρας Β) Τι είναι αυτό;

Πιέρος: (κοιτάζει το αντικείμενο στο χέρι του) Κάτι σαν διαστημικό πετραδάκι, ένα αντικείμενο του άλλου κόσμου! Γελάει)

Μπάμπης: (κοιτάζει στο βάθος του χώρου όπου βρίσκονται) Μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι σου βλέπεις το ίδιο πράγμα

Πιέρος: Ένα μονότονο συνεχές

Μπάμπης: (τον κοιτάζει με ενδιαφέρον) Ωραία μιλάς, επιστήμονας ήσουν;

Πιέρος: (γελάει) Α όχι, ένας κακομοίρης ήμουν, αλλά μου άρεσε το διάβασμα, έτσι έμαθα αρκετά ωραία πράγματα και μπόλικες ωραίες λέξεις!

Μπάμπης: Εγώ ήμουν μεροκαματιάρης

Πιέρος: Και εγώ το ίδιο

Μπάμπης: Α ναι;

Πιέρος: Πέρασα από πολλά στάδια στη ζωή μου, από υπηρέτης μέχρι

επιχειρηματία;!

Μπάμπης: Εγώ δεν έφτασα τόσο ψηλά (γελάει). Λοιπόν ξέρεις κάτι; δεν μου μυρίζει καλά εδώ τριγύρω

Πιέρος: (κοιτάζει γύρω του) Δηλαδή;

Μπάμπης: Κάτι μου μυρίζει άσχημα στην ατμόσφαιρα, σαν να πλησιάζει μεγάλη καταιγίδα!

Πιέρος: Λες ε; (ξανακοιτάζει με προσοχή τριγύρω)

Μπάμπης: Μπορεί να μην μορφώθηκα στη ζωή μου αλλά οι κεραίες μου γυρνάνε συνέχεια, Εφ – Μπί - Άϊ είσαι παιδί μου!

Πιέρος: Δεν τελειώνει αυτό το μονοπάτι

Μπάμπης: Δεν είναι μονοπάτι, είναι κάτι σαν προθάλαμος. Κάποιον μεγάλο θα συναντήσουμε σε λίγο και, για να μας κουράζουν στο περπάτημα, θα είναι μεγάλο κεφάλι!

Πιέρος: Πως το ξέρεις;

Μπάμπης: Μπορεί να είμαι αγράμματος αλλά δεν κατοικεί στα γράμματα η εξυπνάδα!

Πιέρος: Και πότε θα τον συναντήσουμε;

Μπάμπης: Δεν ξέρω πότε

Πιέρος: Μπορεί και σε κανα χρόνο δηλαδή;

Μπάμπης: Ειρωνεύεσαι ε; νομίζεις πως είσαι ξύπνιος, το βλέπω στη φάτσα σου, νομίζεις πως είσαι καλύτερος από μένα

Πιέρρος: (σταματάει) Κουράστηκα (κάθεται κάτω και ξεφυσάει)

Μπάμπης: Λοιπόν, άκου αυτό:

Όταν ήμουνα παιδί, εκεί γύρω στα εννιά με δέκα, αντιλαμβανόμουν ότι κάτι τρέχει ανάμεσα στη μάνα μου και τον πατέρα μου και μπορώ να σου πω αδελφέ πως, και χωρίς να ακούω κάτι, καταλάβαινα πότε κάνανε sex μέσα στη κρεβατοκάμαρα (γελάει). Ήμουνα γάτα φίλε μου, από τότε, και όταν μεγάλωσα πάλι γάτα ήμουνα!

Πιέρρος: (τον παρατηρεί κάπως δύσθυμα, μιλάει) Λες να συναντήσουμε κανέναν που να μας σκοτώσει; (γελάει)

Μπάμπης: Καλά γέλα εσύ, θα φας καλά σε λίγο, άκου που σου λέω

(Ο Πιέρρος σηκώνεται κάπως ανόρεχτα)

Πιέρρος: Λοιπόν ας συνεχίσουμε δεν μ' αρέσει αυτό το μέρος

Μπάμπης: Όπου και να πάμε τα ίδια θα βρούμε

Πιέρρος: Είσαι απαισιόδοξος, αυτό είναι όλο (κινείται προς τα εμπρός, ο άνδρας Α τον ακολουθεί)

Μπάμπης: Δεν μου λες πως σε λέγανε όταν ήσουν εκεί κάτω; (δείχνει με το χέρι προς τα κάτω)

Πιέρρος: (σκέπτεται) Για δεσ, αρχίζω και δυσκολεύομαι να θυμηθώ. Α, το θυμήθηκα. Με λέγανε Πέτρο αλλά η μάνα μου με φώναζε από μικρό Πιέρρο και έτσι μου έμεινε και μετά που μεγάλωσα. Είχε μανία με τη γαλλική κουλτούρα η συγχωρεμένη. (σκέπτεται) Άλλωστε και εμείς συγχωρεμένοι είμαστε πια!

(σκέπτεται) Λές να μας συγχωρέσουν;

Μπάμπης: Για τι πράγμα;

Πιέρρος: Για όσα κάναμε εκεί κάτω (δείχνει με το χέρι), όσο είσαι ζωντανός συνέχεια αμαρτάνεις και μπορεί να πεσουμε σε ζόρικούς παπάδες

Μπάμπης: Έχει παπάδες και εδώ πάνω;

Πιέρρος: Ε αφού έχει κάτω, θα έχει και πάνω. Ποιά η διαφορά;

Μπάμπης: Δεν μου είπες, ποιό ήταν το δικό σου όνομα όσο ζούσες;

Πιέρρος: Με λέγανε Χαράλαμπο αλλά με φωνάζανε από μικρό Μπάμπη (γελάνε και οι δύο)

Μπάμπης: (Ξαφνικά κάτι βλέπει στο βάθος) Βλέπω καλά; έχει ένα σπίτι εκεί πέρα (δείχνει με το χέρι του προς τα εκεί)

Πιέρρος: Πάμε να δούμε τι μας περιμένει!

(Ο Μπάμπης βαδίζει πιο γρήγορα προς το σπίτι ενώ ο Πιέρρος τον ακολουθεί.

Μετά από λίγο φτάνουν στην εξώπορτα του σπιτιού που είναι μικρό, μέσα στο γυμνό χώρο, και βαμμένο άσπρο. Ο Μπάμπης πάει να χτυπήσει την πόρτα αλλά αυτή ανοίγει διάπλατα για να περάσουν. Οι δύο άνδρες μπαίνουν κάπως διστακτικά μέσα στο σπίτι ενώ η πόρτα κλείνει πίσω τους. Μπαίνουν σε ένα δωμάτιο όπου υπάρχει ένα γραφείο και πίσω από αυτό κάθεται ένας άνδρας, γύρω στα εβδομήντα που φοράει γραβάτα και τους κάνει νόημα να καθίσουν σε δύο καρέκλες από την άλλη πλευρά του γραφείου. Οι δύο άνδρες κάθονται)

Άνδρας (θα λέγεται κριτής): Καλώς ήλθατε!

Πιέρος: Καλώς σας βρήκαμε!

Μπάμπης: Κάτι μου θυμίζετε εσείς!

Κριτής: (ο άνδρας χαμογελάει) Α, ώστε έτσι

(ο Μπάμπης κοιτάζει τον Πιέρο και του κάνει ένα νόημα , κάτι σαν: Σου τα' λεγα εγώ από πριν!)

Κριτής: Σας καλωσορίζω στην πύλη εισόδου, η τύχη σας θα κριθεί εδώ είτε για το ένα είτε για το άλλο!

Πιέρος: Θα σας παρακαλέσω να γίνετε πιο σαφής. Κατ' αρχήν, με ποιον έχουμε την τιμή να ομιλούμε;

Κριτής: Είμαι αυτός που κάνει την επιλογή, από μένα θα εξαρτηθεί η πορεία σας από εδώ και πέρα. Οι επιλογές που έχετε είναι δύο: Παράδεισος ή Κόλαση

Μπάμπης: Ποιός Άγιος είστε;

Κριτής: (Κοιτάζει για λίγο τον Μπάμπη, κατόπιν μιλάει) Είμαι αυτός που πρέπει να είμαι. Λοιπόν από ποιόν θέλετε να ξεκινήσουμε; (τα μάτια του πηγαίνουν από τον έναν στον άλλο περιμένοντας την απάντηση τους)

Μπάμπης: (Δείχνει τον Πιέρο) Ίσως μπορούμε να αρχίσουμε από τον κύριο, είναι πιο μορφωμένος από εμένα

Πιέρος: Δεν έχω αντίρρηση αν συμφωνεί και ο κύριος (δείχνει τον άνδρα με τη γραβάτα)

Κριτής: Δεν έχω ούτε εγώ αντίρρηση, μπορούμε επομένως να ξεκινήσουμε (ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει ένα χοντρό τετράδιο που το τοποθετεί μπροστά

του και το ανοίγει). Αγαπητέ Πιέρο, έχω μπροστά μου όλη την καταγραφή των γεγονότων της ζωής σου. Το ίδιο, φυσικά, ισχύει για όσους περνάνε από εδώ.

Για πες μου αλήθεια, πως αξιολογείς το πέρασμα σου από τη Γη, από τη χώρα όπου γεννήθηκες και έζησες

Πιέρος; (σκέπτεται, δείχνει αμήχανος, μετά από λίγο μιλάει) Πέρασα από σαράντα κύματα (γελάει), γεννήθηκα φτωχός, αυτόμορφώθηκα, μου άρεσε πολύ η λογοτεχνία και ο κινηματογράφος. Ξεκίνησα από φτωχοδουλειές και τα τελευταία χρόνια, με πολύ κόπο και προσπάθεια, μπήκα στο χώρο των επιχειρήσεων. Βέβαια, όλο αυτό το διάστημα δεν φρόντισα όσο έπρεπε για θέματα υγείας, πίστευα πως εμένα δεν θα μου συμβεί τίποτα, λες και είχα συμβόλαιο με τη μακροζωία

Κριτής: Αυτό ήταν ένα μεγάλο λάθος

Πιέρος: (σκέπτεται) Ναι, μάλλον ναι γιατί αλλιώς είχα καλό επαγγελματικό μέλλον, όμως το έμφραγμα με πρόλαβε. Έμφραγμα δεν ήταν;

Κριτής: Ανεύρυσμα, ανεύρυσμα αορτής

Πιέρος: Α έτσι, το έχω ξανακούσει αλλά τέτοια θέματα δεν με πολυενδιέφεραν

Μπάμπης: Σε νοιάζαν μόνο τα λεφτά και όλα τα άλλα τα ξέχναγες (γελάει)

Άνδρας: Επομένως, αυτό πιστεύεις πως ήταν το μεγαλύτερο λάθος σου;

Πιέρος: (σκέπτεται) Ε ναι, δηλαδή μάλλον. Ε όλο και κάποιες μπαγαποντιές απαιτεί ο κόσμος των επιχειρήσεων αλλά και η ίδια η ζωή (χαμογελάει).

Πάντως, ούτε φονιάς υπήρξα, ούτε βιαστής, ούτε ναρκωτικά πουλούσα

Κριτής: Είχες και οικογένεια, έτσι δεν είναι;

Πιέρος: Και βέβαια, μία γυναίκα και μία κόρη τη Σοφία, την πολυαγαπημένη μου που την έχασα για πάντα (δακρύζει)

Κριτής: Τη γυναίκα σου πως την έλεγαν;

Πιέρος: Την έλεγαν Μένη, από το Μελπομένη, όμως δεν ζει ούτε αυτή πια και η κόρη μας είναι μόνη της τώρα (ένας μορφασμός πόνου εμφανίζεται στο πρόσωπο του)

Κριτής: Εξήγησε μας τι έγινε;

Πιέρος: Χωρίσαμε δύο χρόνια πριν χαθώ κι εγώ. Δεν μπορούσα πια να είμαι μαζί της, δεν ταιριάζαμε σε τίποτα πλέον.

Κριτής: Ασυμφωνία χαρακτήρων δηλαδή

Πιέρος: (με ικανοποίηση) Ακριβώς όπως το είπατε, πολύ σαφής ο χαρακτηρισμός σας

Κριτής: (κοιτάζει στο τετράδιο του) Όμως, οι πληροφορίες που έχουμε μιλάνε για έναν καλοπροαίρετο και ευγενικό άνθρωπο

Πιέρος: (δείχνει αιφνιδιασμένος) Ναι, δεν ήταν κακός άνθρωπος όμως δεν ταιριάζαμε πια, δεν μπορούσα άλλο, ήθελε να ελέγχει τη ζωή μου, με περίμενε στην πόρτα όταν έμπαινα στο σπίτι και με κοίταζε εξεταστικά και ειρωνικά.

Συχνά δεν έλεγε τίποτα, όμως τα μάτια της με κατηγορούσαν και με καταδίκάζαν, δεν μπορούσα να τα αντέξω άλλο (βάζει τα χέρια του μπροστά στα μάτια του). Όταν παντρευτήκαμε ήταν αλλιώς, αλλά κι εγώ ήμουν

αλλιώς.

Κριτής: Έκανε τα βήματα της προς σένα όμως εσύ έμεινες μετέωρος και δεν προσπάθησες να κρατηθείς κοντά της

Πιέρος: Ήταν δικαίωμα μου!

Κριτής: Ασφαλώς, υπάρχει όμως μια ευθύνη από τη μεριά σου. Αδιαφόρησες γι' αυτήν, διέυρυνες το χάσμα ανάμεσα σας και έπνιξες το ενδιαφέρον της για σένα.

Πιέρος: Περισσότερο νοιαζότανε που την άφηνα, δεν μπορούσε να διαχειριστεί την απόρριψη. Δεν φταίω επειδή δεν ήμουνα αυτό που ήθελε να είμαι (κοιτάζει τον άνδρα απέναντι του

Κριτής: Και βέβαια φταις, αυτή η γυναίκα αυτοκτόνησε, έτσι δεν είναι;

Πιέρος: Ναι, έτσι είναι

Κριτής: Πριν πεθάνει σε καταράστηκε και οι κατάρρες της έφθασαν μέχρι εδώ

Πιέρος: Η μισή ντροπή δική μου και η άλλη μισή δική της

Κριτής: Α, ώστε έτσι

Πιέρος: Ήθελε να ζήσουμε μαζί την υπόλοιπη ζωή μας και να πεθάνουμε μαζί.

Την συμπονούσα γι' αυτό, όμως δεν άντεχα μια τέτοια προοπτική και κανένας δεν μπορεί να με δικάσει γι' αυτό!

Κριτής: Ήθελες να είσαι κάποιος άλλος, ο σπουδαίος κύριος Πιέρος. Έτσι έπνιξες την καλοσύνη μέσα σου. Αυτή η γυναίκα ήταν για σένα ένα ακόμη απομεινάρι των χρόνων της μετριότητας, όπως έβλεπες τα προηγούμενα

χρόνια της ζωής σου

Πιέρος: Ψέμμα, δεν ήμουν εγώ ο κακός και εκείνη η καλή, ούτε και το αντίθετο. Είσαι πολύ απόλυτος κύριε κριτά, δεν ήθελα να χαθεί, ούτε ευθύνομαι εγώ γι' ολόκληρη τη ζωή της!

Κριτής: Ασφαλώς όχι, έπαιξαν και άλλοι ρόλο στον τρόπο που διαμορφώθηκε σαν άνθρωπος και στο πως έζησε. Από την άλλη όμως, πρέπει να παραδεχθείς ότι δεν θα αυτοκτονούσε αν είχες μείνει κοντά της

Πιέρος: Και εσύ θες να είσαι ο σπουδαίος κύριος κριτής και εκείνη ήθελε να είναι η σπουδαία σύζυγος ενός ματσωμένου επιχειρηματία. Δεν μου αρέσουν τα κριτήρια σου

Κριτής: Κουράστηκα να ακούω δικαιολογίες

Πιέρος: (σηκώνεται και πλησιάζει τον άνδρα-κριτή)

Άνδρας: (δείχνει κάπως αιφνιδιασμένος) Η θέση σου είναι εκεί (δείχνει την καρέκλα όπου καθότανε προηγουμένως ο Πιέρος)

Πιέρος: Δεν σκοπεύω να σε δείρω!

Κριτής: Πήγαινε στη θέση σου (ο Πιέρος υπακούει και επιστρέφει στη θέση του.

Κάθεται. Μιλάει)

Πιέρος: Οι περισσότεροι άνδρες στην ηλικία μου, ιδιαίτερα όσοι έχουν χρήματα και εξουσία, ασφυκτιούν δίπλα στις γερασμένες γυναίκες τους και τρέμουν στην ιδέα πως, σε μερικά χρόνια, θα είναι ταλαίπωροι γέροντες που ξαπλώνουν δίπλα σε γριές που έχουν χάσει πια κάθε θηλυκή χάρη. Έτσι

επιλέγουν μικρές για να κοιμούνται δίπλα τους. Όμως, όλα είναι μάταια,
μπορείς να γλυτώσεις απ' τα γηρατειά και το θάνατο;

Κριτής: Ωραία προσπάθεια!

Πιέρος: Από την πλευρά μου, δεν προσπάθησα για κάτι τέτοιο. Ήθελα να φύγω
απ' τη γυναίκα μου αλλά μπορούσα να ζήσω και μόνος, ακόμη κι όλη την
υπόλοιπη ζωή μου!

Κριτής: Δυστυχώς Πιέρο, έχω πάψει να συγκινούμαι από ωραίους λόγους . Τι
κρίμα για σένα!

Κριτής: (απευθύνεται στον Μπάμπη) Και τώρα η δική σου σειρά φίλε Μπάμπη

Μπάμπης: Θα φάω καλά δηλαδή;

Κριτής: Δεν χρειάζεται να απογοητεύεσαι, θα είναι μια τίμια συζήτηση. Έτσι
δεν πρέπει;

(ο Μπάμπης γνέφει με το κεφάλι του, ο άνδρας συνεχίζει) Λοιπόν Μπάμπη,
εσύ πως θα περιέγραφες με συντομία τη ζωή σου στη Γη. Τι έκτιμήσεις θα
έκανες γι' αυτήν;

(ο Μπάμπης σηκώνεται όρθιος)

Μπάμπης: Άκου Άγιε μου ή ότι άλλο είσαι τέλος πάντων. Εγώ δεν είμαι των
γραμμάτων κι αν αρχίσω να ψάχνω για κατάλληλες λέξεις στο τέλος θα χάσω
και τα αυγά και τα πασχάλια. Λοιπόν ένα φτωχαδάκι ήμουνα, λαϊκή
οικογένεια, δούλευα στα φάρμακα, σε εργοστάσιο. Εργάτης με πείρα, που λέμε.
Έκανα δυο παιδιά, είχα τη γυναικούλα μου, ώρες πολλές η δουλειά, κέρδιζα και

απ' τις υπερωρίες, έκανα κι άλλη δουλειά τα σαββατοκύριακα, έβγαλα και κάποια λεφτουδάκια στο τέλος. Τα είπα όλα και ησύχασα (γελάει, σκουπίζει το μέτωπο του που είναι ιδρωμένο, κάθεται και πάλι στη θέση του. Κοιτάζει πότε τον Πιέρο και πότε τον άνδρα-κριτή. Περιμένει μια απάντηση)

Κριτής: Ωραία και σύντομα τα είπες

Μπάμπης: Ευχαριστώ, άγιος είσαι θα με καταλάβεις!

Κριτής: Θα ήθελα να σε ρωτήσω και κάτι ακόμα

Μπάμπης: Ναι, ότι θέλεις

Κριτής: Είχες ένα συνάδελφο στη δουλειά στο εργοστάσιο, τον Άρη. Έτσι δεν είναι;

Μπάμπης: (δείχνει απορημένος για λίγο, κατόπιν θυμάται) Τον Άρη, τον χαζό λες;

Κριτής: Ναι, αυτόν

Μπάμπης: Δηλαδή δεν ήταν χαζός αλλά δεν του έκοβε και πάλι, ίσως και να φοβόταν κάτι, έτσι μου φαινότανε άμα τον παρατηρούσα. Κάτι υπήρχε που τον βασάνιζε

Κριτής: Τι γινότανε μ' αυτό;

Μπαμπης: Τον πείραζαν όλοι, κάποτε τον έβριζαν κιόλας. Έκανε όλο λάθη, δεν κόλλαγε με τον υπόλοιπο κόσμο. Ήταν σαν ξωτικό κάπως.

Κριτής: Εσύ τον πείραζες;

Μπαμπης: Όχι, δηλαδή κάπου - κάπου μπορεί να του έλεγα καμιά κουβέντα,

όταν το παράκανε με τις γκάφες του, όμως , τον δικαιολογούσα στους άλλους,
να μην τον πνίγουν με τα λόγια τους

Κριτής: Πως πέθανε;

Μπάμπης: Μας είπαν πως έπαθε έμφραγμα στο σπίτι του, πως έσκασε η
καρδιά του. Τον βρήκε πεθαμένο η γυναίκα του, ήταν οι δυό τους, δεν είχαν
παιδιά. Αυτό έγινε Σαββάτο, εμείς το μάθαμε τη Δευτέρα στη δουλειά .

(Σταματάει, κοιτάζει το δάπεδο για λίγο. Κατόπιν μιλάει ο Άνδρας-κριτής)

Κριτής: Τι είχε προηγηθεί;

Μπάμπης: Τον ζώσανε οι άλλοι και τον βρίζανε την Παρασκευή πριν το
διήμερο. Τον βάλανε στη μέση τον κακομοίρη. Τσαντίστηκα που βγάζανε τα
απωθημένα τους πάνω του, αλλά έπρεπε να φύγω, με περίμενε η οικογένεια

Κριτής: Τον άφησες έτσι;

Μπάμπης: (σηκώνεται κι αυτός απ' την καρέκλα και πλησιάζει τον άνδρα,
αλλά σταματάει όταν βλέπει την αγριάδα στο βλέμμα του. Έτσι, γυρίζει στη
θέση του και κάθεται) Είχα οικογένεια κύριος! Να καθόμουνα εκεί να παέψω
με τα θηρία; ήταν πολλοί και αποφασισμένοι. Όλοι Άγιοι θα γίνουμε σαν κι
εσένα; (τον κοιτάζει προσεκτικά) αν και δεν νομίζω πως είσαι κάτι τέτοιο!

Κριτής: Δεν θέλησες να βοηθήσεις, σκέφθηκες τη βολή σου, το φαγητό που θα
έτρωγες, τα φιλιά των παιδιών, την περιποίηση της γυναίκας σου, τη δουλειά
σου, τα ήρεμα νερά με τους συναδέλφους σου!

Μπάμπης: Ε και λοιπόν; κακό ήτανε:

Κριτής: Έχουμε διαφορετικά κριτήρια δυστυχώς

Πιέρος: (παρεμβαίνει) Τον αδικείς και μας αδικείς. Γιατί το κάνεις;

Μπάμπης: (απευθύνεται στον Πιέρο) Τσάμπα προσπαθείς, η απόφαση έχει παρθεί από ώρα. Είμαστε για φούντο!

Πιέρος: (μιλάει στον άνδρα) Απευθυνομαι στη λογική σας!

(ο Μπάμπης κουνάει με απογοήτευση το κεφάλι του)

Κριτής:(κοιτάζει τον Πιέρο) Έχει δίκιο ο φίλος σου, η απόφαση έχει ήδη παρθεί

Πιέρος: Και λοιπόν; σας ακούμε

Κριτής: Για τα δικά μου κριτήρια, η θέση σας είναι στην κόλαση

Πιέρος: Για τα δικά σου κριτήρια, υπαρχει κανείς που να έχει θέση στον

Παράδεισο;

Κριτής: Ασφαλώς και υπάρχει. Τα κριτήρια δεν είναι ίδια για όλους . Ο

Παράδεισος μπορεί να είναι αραιοκατοικημένος αλλά δεν στερείται κατοίκων

Μπάμπης: (πετάγεται όρθιος. Φωνάζει. Τα μάτια του λάμπουν) Ζήτω η τρέλλα! Α ρε ξύλο που το θέλετε!

Πιέρος: (σηκώνεται και αυτός, πλησιάζει τον Μπάμπη και προσπαθεί να τον συγκρατήσει) Ηρέμησε αδελφέ, έτσι κάνεις χειρότερα τα πράγματα (καθίζει τον Μπάμπη στην καρέκλα του και του χαϊδεύει τα μαλλιά. Κατόπιν γυρίζει και κάθεται στη θέση του)

Κριτής: (απευθύνεται στον Πιέρο. Στα λόγια του υπάρχει ειρωνία) Όταν θα χρειάζομαι ειρηνοποιούς, ξέρω που να απευθυνθώ. Λοιπόν κύριοι: (τους

επιθεωρεί με τα μάτια του) ο κυβος ερρίφθη!

Πιέρρος: Τελείωσαν όλα δηλαδή;

Κριτής: Ασφαλώς, όμως μην νομίζετε πως δεν λαμβάνουμε υπ' όψη μας τις ατέλειες της ανθρώπινης φύσης ή τις αναγκαιότητες της ζωής στη γη. Δεν είμαστε παράλογοι κι ας νομίζετε κάτι τέτοιο (κάνει μία θεατρική κίνηση με τα χέρια του). Άλλωστε κόλαση δεν είναι πάντα αυτό που νομίζετε

Πιέρρος: Δηλαδή;

Κριτής: Όλοι αναφέρονται στην κόλαση μιλώντας στον ενικό, όμως υπάρχουν πολλές διαστάσεις της, κάποιες χειρότερες και κάποιες πολύ πιο ανεκτές.

Εσείς δεν πρόκειται να δείτε τις χειρότερες όψεις της. Θα έλεγα πως θα έχετε μία, μάλλον, ήρεμη συνέχεια εκεί και θα προσαρμοστείτε σχετικά γρήγορα.

(χαμογελάει) Αργότερα μπορεί και να με ευγνωμονείτε. (απευθύνεται στον

Μπάμπη) Αλήθεια, τι συνέβη σε σένα Μπάμπη και βρίσκεσαι εδώ;

Μπάμπης: Με πάτησε αυτοκίνητο, έζησα για λίγο και μετά: Καπούτ, τα κακάρωσα

(ο άνδρας αρχίζει να γελάει, τον ακολουθεί και ο Πιέρρος. Ο Μπάμπης χαμογελάει και αυτός)

Κριτής: (απευθύνεται στους άλλους δύο) Λοιπόν, η συνομιλία μας τελείωσε, ήρθε η ώρα να φύγετε για τον καινούργιο σας τόπο. Μόλις βγείτε από αυτό το σπίτι θα δείτε αυτούς που θα σας οδηγήσουν στο νέο σας προορισμό. Καλή τύχη

Πιέρως: Νομίζω πως την χρειαζόμαστε

Μπάμπης: Άντε και καλά ξεμπερδέματα (ο Μπάμπης και ο Πιέρως βγαίνουν με αργά βήματα από το δωμάτιο Τα φώτα σβήνουν)

Δεύτερη πράξη

πρώτη σκηνή

(Τα φώτα ανοίγουν και πάλι. Ο Μπάμπης και ο Πιέρως βρίσκονται σε ένα χώρο που μοιάζει με ήρεμο και αραιοκατοικημένο προάστιο πόλης. Περπατούν και ξαφνικά βλέπουν μία μικρή μονοκατοικία βαμμένη με πράσινο χρώμα.

Σταματούν μπροστα από την εξώπορτα)

Μπάμπης: (δείχνει το σπίτι) Αυτό πρέπει να είναι το σπίτι, ταιριάζει στην περιγραφή

Πιέρως: Άς κοιτάξουμε κάτω απ' το χαλάκι (κοιτάζουν και βρίσκουν ένα κλειδί.

Ανοίγουν με αυτό την πόρτα και μπαίνουν στο σπίτι)

Πιέρως: Το περίμενα χειρότερο!

Μπάμπης: Δεν είναι βέβαια και κάτι το σπουδαίο

Πιέρως: Παρ' όλα αυτά είναι κάτι. Άς ξεκουραστούμε για λίγο και θα βγούμε αργότερα να γνωρίσουμε την περιοχή (χασμουριέται ενώ ο Μπάμπης κάθεσαι ανακουφισμένος σε μια πολυθρόνα. Τα φώτα σβήνουν και πάλι. Τα φώτα ξαναανοίγουν και ο Μπάμπης με τον Πιέρο περπατάνε σε έναν δρομάκο.

Βλέπουν μπροστά τους ένα μικρό οίκημα που κάτι τους θυμίζει

Πιέρος: Να μη με λένε Πιέρο αν αυτό εκεί δεν είναι Cafe

Μπάμπης: Άρα θα έχει κι ποτά, έτσι; (κοιτάζονται. Προχωράνε και φτάνουν στο οίκημα. Σε μία πλευρά του εξωτερικού του χώρου υπάρχουν τρία τραπεζάκια με δύο καρέκλες στο καθένα. Κάθονται σε ένα από αυτά)

Μπάμπης: (χτυπάει παλαμάκια) Είναι κανείς εδώ;

Πιέρος: Είμαστε, φαίνεται, σε ένα Cafe φάντασμα, όπως φαντάσματα είμαστε κι εμείς (γελάει)

Μπάμπης: (δείχνει ευχαριστημένος) Μ' αρέσει εδώ ρε Πιέρο, έχει μία χάρη το μέρος, μία ηρεμία (ο Πιέρος συμφωνεί, κουνώντας το κεφάλι του. Ξαφνικά, ένας άνδρας, γύρω στα τριάντα, εμφανίζεται από το άνοιγμα της πόρτας. Είναι ο σερβιτόρος)

Σερβιτόρος: Καλώς τους (πλησιάζει προς το μέρος τους) Τι θα πάρουν οι κύριοι; (ο Πιέρος και ο Μπάμπης τον κοιτάζουν ξαφνιασμένοι)

Πιέρος: Και εμείς λέγαμε πως είναι άδειο το μαγαζί. Εσείς τι είστε; σερβιτόρος; (ο άνδρας κάνει μία κίνηση συμφωνίας με το κεφάλι του)

Σερβιτόρος: Τι θα πάρουν οι κύριοι;

Πιέρος: Δύο κονιάκ παρακαλώ

Μπάμπης: Έχεις πούρα;

Σερβιτόρος: Ασφαλώς κύριε

Μπάμπης: Τότε φέρε μας μερικά. Και όχι τσιγγουνιές ε; (γελάει)

Σερβιτόρος: Θέλετε μήπως και κάτι φαγώσιμο;

Μπάμπης: Ναι, σωστά. Τα πούρα δεν τρώγονται (γελάει). Μια ποικιλία περιποιημένη θα μας φέρεις, βάλε ότι νομίζεις μέσα, μόνο νοστιμιές όμως!

Πιέρος: Εγκρίνω απεριόριστα

(ο σερβιτόρος κάνει μία ελαφριά υπόκλιση και ετοιμάζεται να απομακρυνθεί)

Μπάμπης: Δεν μου λες, έχετε καλές τιμές εδώ;

Σερβιτόρος: Τιμές; όχι κύριε, ότι προσφέρουμε εδώ είναι δωρεάν!

Πιέρος: Ξαφιασμένος: Δωρεάν; (απευθύνεται στον Μπάμπη) Το άκουσες αυτό

Μπάμπη;

Μπάμπης: Χαρμόσυνες καμπάνες ακούγονται εδώ γύρω! (γελάει)

(ο σερβιτόρος απομακρύνεται και χάνεται μέσα στο οίκημα)

Πιέρος: Μετά από τόσα βάσανα, καιρός για μερικές ξεχασμένες απολαύσεις!

Μπάμπης: Σε καλό να μας βγει ρε Πιέρο, τη γη αφήσαμε πίσω και πάλι κάτι σαν τη γη βρήκαμε εδώ!

Πιέρος: Σου φαίνεται Μπάμπη, σου φαίνεται. Είμαστε ακόμη σε διαδικασία μετάβασης

Μπάμπης: Α ναι, μάλλον έτσι θα είναι

(ο σερβιτόρος εμφανίζεται και πάλι, κρατώντας ένα δίσκο. Πάνω στο δίσκο βρίσκονται όλα όσα παρήγγειλαν ο Μπάμπης και ο Πιέρος)

Σερβιτόρος: Ορίστε κύριοι!

(σερβίρει με προσοχή τους δύο άντρες και κατόπιν απομακρύνεται και πάλι. Ο

Μπάμπης και ο Πιέρος σηκώνουν τα ποτήρια με το κονιάκ σε πρόποση)

Πιέρος: Στη νέα μας κατοικία!

Μπάμπης: Που θα' ναι και η τελευταία! (γελάνε και πίνουν ενώ ανάβουν και δύο πούρα. Ξεφυσάνε τον καπνό ικανοποιημένοι)

Πιέρος: Όταν ήμουν νεώτερος, είχα έναν καλό φίλο και βρισκόμασταν αρκετά συχνά οι δυό μας. Μιλούσαμε, καπνίζαμε και πίναμε για ώρες. Υπήρχαν μικρά μπαράκια και Cafe που μπορούσες να καθήσεις μέχρι και τις πρωϊνές ώρες

Μπάμπης: (κουνάει το κεφάλι του επιδοκιμαστικά) Κι εγώ τα κουτσόπινα συχνά με μια παλιοπαρέα που είχα απ' το Δημοτικό. Δεν πήγα και παραπέρα βλέπεις! (γελάει)

Πιέρος: Ξέρεις τι σκέφτηκα Μπάμπη;

Μπάμπης: Τι ρε Πιέρο;

Πιέρος: Να, χρόνια τώρα μας λένε: ' προσέξτε την υγεία σας, μην καπνίζετε, μην πίνετε γιατί σέρονονται εμφράγματα και καρκίνοι ', και στο τέλος έκοψα το κάπνισμα για να ζήσω λίγο παραπάνω! (γελάει)

Μπάμπης: Μπα, εγώ κάπνιζα και έπινα μέχρι το τέλος

Πιέρος: Τώρα όμως δεν με νοιάζει πια

Μπάμπης: Τι πράγμα;

Πιέρος: Το αν θα πεθάνω ντε, πεθαίνουν οι νεκροί; αρρωσταίνουν οι άρρωστοι; (γελάει)

Μπάμπης: (γελώντας) Είπες την πιο σοφή κουβέντα που άκουσα ποτέ!

Πιέρος: Λες να είχε δίκιο;

Μπάμπης: Ποιός;

Πιέρος: Εκείνος ο ψεύτο-άγιος που μας είπε τότε στη συνάντησή μας πως αργότερα μπορεί να τον ευγνωμονούμε που μας έστειλε εδώ!

Μπάμπης: (γελάει) Και ξέρεις κάτι ρε Πιέρο, όρεξη για γυναίκες δεν έχω όπως παλιά, θα είναι επειδή πεθάνανε φαίνεται (γελάνε και οι δύο. Πίνουν, καπνίζουν τα πούρα, τρώνε, διηγούνται παλιές ιστορίες και κουνάνε χέρια και πόδια με άνεση ενώ συζητάνε. Ωρες συζήτησης περνάνε και τελικά σηκώνονται να φύγουν)

Πιέρος: Πάμε ρε Μπαμπίνο, ωραία τα είπαμε

Μπάμπης: Ας πάμε σπιτάκι μας να δούμε πόσο μαλακά είναι τα κρεβάτια μας (χασμουριέται. Οι δύο φίλοι απομακρύνονται σιγά – σιγά ενώ τα φώτα κλείνουν. Τα φώτα ξανανοίγουν και οι δύο τους βρίσκονται πάλι στο μαγαζάκι με τα τραπεζάκια. Κάθονται σ' ένα από αυτά, καπνίζοντας πούρα και πίνοντας. Ο σερβιτόρος έρχεται κοντά τους . Μιλάει)

Δεύτερη σκηνή

Σερβιτόρος: Ευχαριστημένοι;

Πιέρος: Όλα καλά φίλε μου

Σερβιτόρος: Χρειάζεστε κάτι άλλο;

Πιέρος: Όχι, όχι, όλα εντάξει

(ο σερβιτόρος κουνάει ελαφρά το κεφάλι του, κάνει μεταβολή και

απομακρύνεται)

Μπάμπης: Λοιπόν τον βαρέθηκα

Πιέρος: Το γκαρσόνι;

Μπάμπης: Θυμάσαι που σου έλεγα την προηγούμενη φορά πως δεν μου αρέσει αυτός ο τύπος;

Πιέρος: Ναι

Μπάμπης: Κάθε φορά μου φαίνεται χειρότερος. Πιο τσάτσος

Πιέρος: Απρόσωπος και γλοιώδης

Μπάμπης: Στην πραγματικότητα, είναι πάντα ο ίδιος, εμείς αρχίζουμε να κουραζόμαστε

Πιέρος: Πόσες φορές ήρθαμε εδώ Μπάμπη;

Μπάμπης: Δεν ξέρω, καμιά δεκαριά

Πιέρος: Ωραία είναι δε λέω, αλλά κάνουμε συνέχεια τα ίδια πράγματα, κι όπου κι αν πας όλα είναι ίδια (πλησιάζει την καρέκλα του πιο κοντά στον Μπάμπη).

Περιηγήθηκα και σ' άλλα καφενεία, κοντά και πιο μακριά

Μπάμπης: Εγώ βαριέμαι τις μετακινήσεις σε καινούργια μέρη, θέλω να συνηθίσω τη γειτονιά μας πρώτα

Πιέρος: Εδώ διαφωνούμε Μπάμπη, απ' το μεγαλύτερο μαθαίνεις και το μικρότερο

Μπάμπης: Και τι είδες;

Πιέρος: Και τα άλλα καφενεία που πήγα είναι σαν το δικό μας, τρία-τέσσερα

άτομα στο καθένα, κάθονται σε ένα ή δύο τραπεζάκια και κάθε λίγο εμφανίζεται κάποιος σερβιτόρος, καλή ώρα σαν το δικό μας! (δείχνει προς το οίκημα του καφενείου όπου είναι ο σερβιτόρος)

Μπάμπης: Όχι περισσότεροι από τέσσερεις;

Πιέρος: Όχι δεν το είδα πουθενά, όσο λιγότεροι τόσο το καλύτερο

Μπάμπης: Για ποιον καλύτερο;

Πιέρος: Δεν ξέρω, ίσως γι' αυτούς που σχεδιάζουν και οργανώνουν. Οι περισσότεροι μπορεί να ανταλλάξουν σημαντικές πληροφορίες μεταξύ τους, να τα βρουν, να γίνουν επικίνδυνοι. Έτσι, κόψε και ράψε, αλάνθαστη η συνταγή. Και ξέρεις Μπάμπη (ο Μπάμπης παρακολουθεί με ιδιαίτερο ενδιαφέρον), όπου πήγα να καθήσω με ξαπόστειλαν μετά από λίγο οι σερβιτόροι που, ανάμεσα στα άλλα, είναι και φύλακες.

Όσο για τους καθήμενους υπάρχει κάτι πολύ παρακμιακό πάνω τους. Για τον καθένα μας υπάρχει μόνο ένα καφενείο Μπάμπη, για μας αυτό εδώ (δείχνει το χώρο γύρω-γύρω), άλλο δεν υπάρχει και να είμαστε και ευχαριστημένοι που έχουμε κι' αυτό!

Μπάμπης: Ναι είναι λίγο μαυρίλα, αλλά όχι και τόσο. Κάτι σαν ευνοϊκή μετάθεση στο στρατό

Πιέρος: (μιλάει συνωμοτικά) Κι όλες οι φάτσες των θαμώνων εκεί πέρα, κουβαλούσαν ένα σωρό τύψεις πάνω τους

Μπάμπης: Το ίδιο κι εμείς!

Πιέρος: Ο ψεύτο-άγιος φταίει, δεν χρειάζομαι κανέναν να μου υπενθυμίζει τα λάθη μου, μπορώ να το κάνω και από μόνος μου!

(ο σερβιτόρος εμφανίζεται με ένα βρεγμένο πανί και καθαρίζει τα υπόλοιπα άδεια τραπέζια, ενώ στοιχίζει και τις καρέκλες. Αφού τις επιθεωρεί με τα μάτια, απομακρύνεται και πάλι)

Πιέρος: (εκνευρισμένος) Μας παρακολουθεί ο πούστης!

Μπάμπης: Καθαρίζει και μετακινεί τις άδειες καρέκλες ο άτιμος!

Πιέρος: Μας παρακολουθεί Μπάμπη και δεν έχει πρόβλημα να το καταλάβουμε! (κοιτάζει γύρω του) Σαν την ηρεμία πριν την καταιγίδα μου μοιάζει!

Μπάμπης: Εμένα μου αρέσει αυτή η νημεμία, ας είναι και ψεύτικη. Στο κάτω - κάτω τι σημασία έχει; καλύτερα είναι από τη ζωή στη γη, εκτός του ότι τότε ήμασταν ζωντανοί. Δεν τρέχουν οι φόροι, ούτε τα νοίκια, η γυναίκα δεν γκρινιάζει, ούτε οι άλλοι σου κάνουν δύσκολες ερωτήσεις. Όλο τα ίδια και τα ίδια βέβαια, αλλά και κάτω έτσι δεν είναι;

Πιέρος: Δεν ξέρω Μπάμπη, είμαστε διαφορετικοί άνθρωποι

Μπάμπης: Υπάρχει και κάτι άλλο που μ' αρέσει εδώ Πιέρο!

Πιέρος: (τον κοιτάζει) Τι Μπάμπη;

Μπάμπης: (Δείχνει πιο πέρα) Εκεί πέρα αν κοιτάξεις στο βάθος είναι κάτι που μοιάζει με θάλασσα

Πιέρος: (γελάει) Θάλασσα εδώ πέρα; είναι κάτι σαν σκηνικό για τους

έγκλειστους και οι έγκλειστοι είμαστε εμείς!

Μπάμπης: Δεν έχει σημασία που είναι ψεύτικο και ο κόσμος που ζούσαμε, βουτηγμένος στο ψέμμα ήτανε. Ξέρεις τι μου θυμίζει; (ο Πιερρος τον κοιτάζει χωρίς να μιλάει) όταν δούλευα σ' ένα εργοτάξιο, στη περιοχή που μεγάλωσα, απέναντι στα 500 μέτρα ήταν η θάλασσα. Μη φανταστείς τίποτις σπουδαίο, πεθαμένα νερά ήτανε από τη μόλυνση, δεξαμενές και μηχανήματα

Πιέρρος: Κάτι σαν θάλασσα του κάτω κόσμου δηλαδή (γελάει)

Μπάμπης: Ναι έτσι ήταν, κάτω κόσμος κι εγώ δούλευα εκεί κάτι χρόνια. Χρόνια μαυρίλας, μαυρίλα ήταν κι η θάλασσα, ακόμη κι όταν ήταν χαρά θεού κι ο ήλιος έλαμπε όλη τη μέρα. Α ρε χρόνια (βυθίζεται σε σκέψεις)

Πιέρρος: Πέρασες κι εσύ πολλά ρε Μπάμπη!

Μπάμπης: Κι έφυγα και πριν της ώρας μου, μη το ξεχνάς!

Πιέρρος: Αυτό ισχύει και για μένα

Μπάμπης: (απολογητικά) Καλά ντε. Λοιπόν, αυτή η θάλασσα εκεί που δούλευα και ψεύτικη να ήταν το ίδιο θα μου έκανε. Ψεύτικη, αληθινή τι σημασία έχει, αφού όλα μαύρα ήτανε. Τουλάχιστον τώρα κοιτάζω αυτό το σκηνικό και νιώθω να παίρνω το αίμα μου πίσω. Ούτε ωράρια, ούτε αφεντικά που σου τρώνε τα συκώτια, ούτε μεροκάματα της πείνας. Το φχαριστιέμαι φίλε μου!

Πιέρρος: (χασμουριέται) Κουράστηκα με όλα αυτά

Μπάμπης: Ας πηγαίνουμε τότε, πάμε να ξεκουραστούμε λίγο (σηκώνονται και φεύγουν από το καφενείο, τα φώτα κλείνουν σιγά-σιγά)

Τρίτη σκηνή

(τα φώτα ανοίγουν. Ο Μπάμπης και ο Πιέρος βρίσκονται σε κάτι σαν δωμάτιο.

Καθονται, ο ένας απέναντι απ' τον άλλο. Μιλάνε)

Πιέρος: (δείχνει) Πήγα προς εκείνη την κατεύθυνση, είδα πολλά

Μπάμπης: Έκανα κι εγώ τις εξερευνήσεις μου. Τι είδες Πιέρο;

Πιέρος: Όσοι είδα μου φάνηκαν ανήμποροι, παραιτημένοι. Μου πήρε λίγο καιρό να το καταλάβω αλλά είμαι βέβαιος πια. Κάποιοι προσπαθούσαν να το κρύψουν σαν να ντρέπονταν γι' αυτό, άλλοι δείχναν να απολαμβάνουν την παρακμή τους. (κοιτάζει τον Μπάμπη) Δεν ξέρω Μπάμπη, τι είναι εδώ που μας έστειλαν;

Μπάμπης: Η κόλαση Πιέρο, το ξέραμε απ' την αρχή

Πιέρος: Και το χειρότερο: κάποιος στο δρόμο με είδε προβληματισμένο και μου ψιθύρισε στο αυτί πως ακόμα είμαστε στην αρχή!

Μπάμπης: (φαίνεται φοβισμένος) Θα μας καθαρίσουν Πιέρο. Λες να είναι ζόμπι;

Πιέρος: (με απορία) Μα, αφού είμαστε ήδη νεκροί!

Μπάμπης: Θα μας βασανίσουν τότε, θα μας βασανίζουν χωρίς τέλος. Τώρα μας παχαίνουν ακόμα. Άστους λένε, ας το φχαριστηθούνε λίγο πριν πέσει ο πέλεκυς (κάνει μια κίνηση με τα χέρια του). Και για φαντάσου Πιέρο, βασανιστήρια που δεν τελειώνουν ποτέ, κρατάνε δισεκατομμύρια χρόνια και όλο συνεχίζονται

Πιέρος: Και ξέρεις τι σκέπτομαι Μπάμπη; ευτυχώς που δεν καταλήξαμε στον Παράδεισο. Ξέρεις τι θα μας περίμενε εκεί; δισεκατομμύρια χρόνια ευτυχίας χωρίς τέλος. Υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία;

Μπάμπης: Είδα κι εγώ κάποια πράγματα Πιέρο (ξαφνικά ο Πιέρος πετάγεται από την καρέκλα του. Είναι τρομαγμένος και ξαφνικά έχει ιδρώσει)

Πιέρος: Δεν είμαστε νεκροί Μπάμπη!

Μπάμπης: (τον κοιτάζει με δέος) Τι εννοείς ρε;

Πιέρος: πάθαμε εγκεφαλικό και πέσαμε σε κώμα, κι ενώ κοιμάμαστε βαθιά, ο βαθύτερος εγκέφαλος δουλεύει και πλάθει εφιάλτες

Μπάμπης: Δηλαδή ζούμε;

Πιέρος: Ζωντανοί-νεκροί, αυτό είμαστε. Έτσι εξηγούνται όλα! Είμαστε μέσα σ' ένα όνειρο που δεν τελειώνει παρά μόνο αν ξυπνήσουμε κάποτε ή αν πεθάνουμε πραγματικά. Κόλαση!

Μπάμπης: Μη βιάζεσαι, σου είπα πριν ότι έχω πράγματα να σου πω

Πιέρος: (με ενδιαφέρον) Τι ξέρεις Μπάμπη;

Μπάμπης: Στη δική μου εξερεύνηση. Ένας αγράμματος εξερευνητής μπορεί να δει πολλά που δεν τα βλέπουν οι γραμματιζούμενοι (γελάει). Ξέρω λεπτομέρειες που δεν τις ξέρεις!

Πιέρος: Δηλαδή;

Μπάμπης: Πέντε επίπεδα υπάρχουν, μου τα είπε ένας παλαβός που συνάντησα προς τα εκεί (δείχνει)

Πιέρος: Ρίχτα Μπάμπη!

Μπάμπης: Πρώτα είναι η ανημπόρια κι αυτό που λέμε παραίτηση, πάει λες, τίποτα δεν αλλάζει, ούτε θ' αλλάξει ποτέ, στους αιώνες των αιώνων. Μετά έρχεται το μίσος, κατόπιν η προδοσία, ο ένας γίνεται σπιούνος του άλλου, χαφιές, καρφί βρε αδελφέ! Μετά έρχεται η βία, ο φόνος. Ο ένας κόβει το λαιμό του άλλου λές και θα βρεί μια απάντηση έτσι στα βάσανα του. Στο τελευταίο απ' τα επίπεδα έχουμε ένα νέο θάνατο. Πεθαίνουν οι πεθαμένοι; κι όμως, έτσι μου είπε ο τρελλάκιας. Λες να χει δίκιο; (κοιτάζει τον Πιέρο περιμένοντας απάντηση)

Πιέρος: (μιλάει ξεψυχισμένα) Και μετά Μπάμπη;

Μπάμπης: Μετά, το τέλος τελείωσε, ζήτω η αρχή. Μετά όλα ξαναρχίζουν, ξανά στο πρώτο επίπεδο και φτου κι' απ' την αρχή. Κι' αυτό για πάντα φίλε μου.

Κλάφτα Χαράλαμπε!

Πιέρος: (περπατάει πάνω-κάτω) Δηλαδή, τώρα βρισκόμαστε στο πρώτο επίπεδο και μετά περνάμε στα τέσσερα επόμενα που κάθε επόμενο είναι χειρότερο απ' το προηγούμενο. (σκέπτεται) Άρα το τωρινό μας επίπεδο είναι μία εισαγωγή στην κόλαση

Μπάμπης: Ναι, ένα μπόνους πριν έρθουν τα χειρότερα. Και να μην μπορείς ν' αυτοκτονήσεις γαμώτο!

Πιέρος: Όχι Μπάμπη, πάθαμε εγκεφαλικό κι όπως είμαστε βυθισμένοι σε κώμα, παραληρούμε! Ίσως πάλι να είμαι μόνο εγώ σε κώμα κι εσύ να είσαι

πλάσμα της φαντασίας μου, ίσως πάλι και το αντίθετο! Πρέπει να μάθουμε την αλήθεια (ο Μπάμπης σηκώνεται και τον πλησιάζει)

Μπάμπης: Άκου Πιέρο, αν πάθαμε εγκεφαλικό δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Μπορεί όλα να είναι φτιαγμένα απ' το κόμα, απ' τον εφιάλτη. Οπότε τι αλήθεια μπορούμε να μάθουμε;

Πιέρος: πρέπει να ξαναδούμε τον κριτή, θέλω να φύγω από εδώ!

Μπάμπης: Να πάμε που; θες να φάμε και ξύλο από πάνω;

Πιέρος: Απορρίπτω την Κόλαση και ο Παράδεισος έχει κλείσει τις πόρτες του για μας

Μπάμπης: Άρα;

Πιέρος: Άρα, θα δούμε (κοιτάζει τον Μπάμπη) Εσύ θα μείνεις Μπάμπη;

Μπάμπης: Άστα Πιέρο αυτό μας έλαχε, να βρεθούμε εδώ και ν' αρχίσει ο κύκλος που δε θα τελειώσει ποτέ

Πιέρος: (αποφασιστικά) Θα μείνεις εδώ Μπάμπη;

Μπάμπης: Τι τα θες Πιέρο δυό σκάρτες ψυχές είμαστε, θα τα βγάλουμε πέρα με τα θηρία; αν το τραβήξουμε θα μας βασανίσουν. Για πάντα Πιέρο!

Πιέρος: (και πάλι αποφασιστικά) Άρα θα μείνεις;

Μπάμπης: Ποιός νομίζεις πως είσαι ρε; θα τα βάλεις εσύ με θεούς και δαίμονες, κι εμείς είμαστε οι χαλβάδες;

Πιέρος: Εγώ θα φύγω Μπάμπη, το αποφάσισα!

Μπάμπης: Την αράζουμε εδώ, πίνουμε τα ποτά μας και ο μήνας έχει εννιά.

Ούτε σκοτούρες, ούτε λογαριασμοί, ούτε δύσκολα ωράρια σε κωλό-δουλειές .

Εντάξει έχουμε και τα επόμενα επίπεδα να περάσουμε, δε λέω όχι. Όμως θα τα καταφέρουμε, λίγη μαυρίλα περάσαμε στη γη; θα γυρίσει ο τροχός και θα έρθουμε πάλι εδώ να την αράξουμε για κάμποσο!

Πιέρος: Τότε να σε χαιρετήσω Μπάμπη, χάρηκα πολύ που γνωριστήκαμε, ήταν καλύτερα μαζί σου!

Μπάμπης: Κάτσε ρε παιδί, μη βιάζεσαι. Μόνος μου εδώ τι να κάνω; θα με φάει η μοναξιά, δε γουστάρω τις φάτσες τους εδώ πέρα

Πιέρος: Λοιπόν Μπάμπη;

Μπάμπης: (σκέπτεται λίγο) Ξέρεις Πιέρο, σε συμπάθησα όλο αυτό τον καιρό.

Δεν είμαι για καινούργιες παρέες, γέρασα πια! Μακάρι να σε είχα γνωρίσει όταν ήμασταν κάτω (δείχνει με το χέρι του. Ο Πιέρος τον πλησιάζει και τον αγκαλιάζει)

Μπάμπης: Με έριξες αθεόφοβε!

Πιέρος: Θα μιλήσουμε στο σερβιτόρο, αυτός σίγουρα θα ξέρει

Μπάμπης: Εντάξει, να δούμε τι θα δούμε

(τα φώτα σβήνουν)

Τέταρτη σκηνή

(τα φώτα ανοίγουν και πάλι. Οι δύο φίλοι βρίσκονται στο γνώριμο Cafe.

Κάθονται σε ένα τραπέζακι. Ο σερβιτόρος τους πλησιάζει)

Σερβιτόρος: Με φώναξαν οι κύριοι;

Μπάμπης: Θέλουμε να ξαναπάμε εκεί πάνω (δείχνει προς τα πάνω)

Πιέρος: Άσε εμένα να του τα πω αγαπητέ Μπάπη. Λοιπόν, αγαπητέ μας φίλε

θα θέλαμε να επιστρέψουμε για λίγο και να παρουσιαστούμε ενώπιον του

κριτή μας. Θα επιθυμούσαμε να έχουμε μια ουσιαστική συζήτηση μαζί του για

ορισμένα θέματα που μας απασχολούν

Μπάμπης: Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, θέλουμε να του τα πούμε χύμα, κακό είναι;

Σερβιτόρος: Ασφαλώς, έχετε το δικαίωμα να τον δείτε. Τώρα, τι θα αποφασίσει εκείνος, είναι ένα άλλο ζήτημα

Πιέρος: Μας απειλείς;

Σερβιτόρος: Όχι κύριε, μόνο σας ενημερώνω

Μπάμπης: (μιλάει στο σερβιτόρο) Σ' αρέσει εδώ που είσαι;

Σερβιτόρος: Και βέβαια, είμαι ευχαριστημένος εδώ που είμαι

Μπάμπης: Μα ρε παιδί μου πολύ υποτακτικός είσαι, όλο με το σεις και με το σας. Σ' αρέσει όλο αυτό;

Σερβιτόρος: Ναι, μου αρέσει πολύ

Πιέρος: Μα δεν έχεις ανάγκες; να το χαρείς λίγο, να βγεις με φίλους, να το ρίξεις έξω με καμιά κοπέλα;

Σερβιτόρος: (με απορία) Μα είμαι νεκρός κύριε!

Πιέρος: (σκεπτεται λίγο) Φυσικά είσαι νεκρός, όλοι είμαστε άλλωστε! Όμως πες μου, δεν ήθελες ποτέ να είσαι κάτι άλλο;

Σερβιτόρος: Όχι κύριε, είμαι ένας ήσυχος τύπος, δεν μου αρέσουν οι εκπλήξεις, ούτε οι απότομες αλλαγές. Θα έλεγα, αν πρόκειται να μιλήσω για μένα, πως είμαι ένας προβλέψιμος χαρακτήρας, όμως αυτό δεν με στενοχωρεί, ούτε με αποθαρρύνει. Τελικά είμαι αυτό που είμαι!

Μπάμπης: Μυστήριο τραίνο τούτος δω!

Πιέρρος: (απευθύνεται στο σερβιτόρο) Λοιπόν, θα κανονίσεις την επιστροφή μας;

Σερβιτόρος: Και βέβαια, θα σας ειδοποιήσω όταν όλα θα είναι έτοιμα (χαιρετάει με ελαφριά κλίση του κεφαλιού και απομακρύνεται, μπαίνοντας στον εσωτερικό χώρο του Cafe. Οι δύο φίλοι μένουν να τον κοιτάνε ενώ τα φώτα κλείνουν σιγά-σιγά)

Πράξη τρίτη

(ο Πιέρρος και ο Μπάμπης στέκονται και πάλι μπροστά από τον κριτή. Αυτός τους ζητάει να καθήσουν. Κάθονται απέναντι του)

Κριτής: Να λοιπόν που συναντιόμαστε και πάλι. Σας ακούω

Πιέρρος: Ο χώρος διαμονής μας είναι ο λόγος που βρισκόμαστε και πάλι εδώ. Δεν επιθυμούμε να παραμείνουμε εκεί που μας τοποθετήσατε!

Κριτής: (με προσποιητή απορία) Μα, η απόφαση είναι τελεσίδικη

Πιέρρος: Όχι για μας!

Κριτής: Όστε πρόκειται για ανταρσία! (γελάει)

Πιέρρος: Δεν μας εξηγήσατε ποτέ γιατί μας στείλατε εκεί!

Κριτής: (ανασηκώνει τους ώμους του) Δεν είμαι υποχρεωμένος να το κάνω.

Επιλεχθήκατε για εκεί και η επιλογή σας δεν ήταν τυφλή. Συνεκτιμήσαμε πολλούς παράγοντες, όπως την ηθική σας συγκρότηση, τις νοητικές σας δυνατότητες αλλά και τις υπόλοιπες πτυχές της ζωής σας στη Γη. Το νοητικό σας δυναμικό είναι κάπως περιορισμένο (τους κοιτάζει με προσήλωση).

Λυπάμαι γι αυτό. Αλλά και το σύνολο της προσωπικότητας σας έχει προβλήματα

Μπάμπης: Και η δικής σας επίσης!

Κριτής: Α ώστε έτσι! Μόνο που εγώ αποφασίζω και όχι εσείς!

Μπάμπης: Πριτς!

Κριτής: Ομολογώ ότι αισθάνομαι δικαιωμένος για την επιλογή μου! Και μην νομίζετε πως δεν έδειξα επιείκεια. Σταλθήκατε στην πιο ήπια περιοχή της κόλασης όπου τίποτε ακραίο δεν συμβαίνει. Θα τρομάζατε αν μαθαίνατε τι συμβαίνει σε άλλες περιοχές!

Μπάμπης: Μπούρδες, τα μάθαμε όλα. Ακολουθούν άλλα επίπεδα, πολύ χειρότερα απ' αυτό!

Κριτής: (με σιγουριά) Και λοιπόν; τώρα είστε πολύ καλά, ξέρετε πόσοι θα θέλανε να είναι στη θέση σας;

Πιέρος: Είναι όλα σάπια!

Κριτής: (επαναλαμβάνει με προσοχή τη λέξη) Σάπια;

Πιέρος: Όλοι εκεί κάνουν συνέχεια τα ίδια πράγματα με τον ίδιο, μίζερο τρόπο

και είναι παραιτημένοι, αποκαμωμένοι

Κριτής: Παιδιά είστε, ανόητα παιδιά που θέλουν ν' αλλάξουν τον κόσμο και όλα τα μηδενίζουν.

Πιέρος: Θέλουμε απαντήσεις

Κριτής: Σε τι;

Πιέρος: Κι αν δεν πεθάναμε:

Κριτής: Τι εννοείς;

Μπάμπης: (παρεμβαίνει) Μπορεί να ζούμε αλλά να είμαστε τσαλακωμένοι

Πιέρος: Ο Μπάμπης εννοεί πως ίσως δεν είμαστε νεκροί αλλά πάθαμε κάποιο βαρύ εγκεφαλικό και συναντηθήκαμε σε κάποιο παράδοξο όνειρο που δημιούργησε το βαθύ μας κώμα! (σκέπτεται) μπορεί πάλι να υπάρχω μόνο μέσα στο όνειρο του Μπάμπη ή αυτός μέσα στο δικό μου!

Κριτής: Ενδιαφέρουσα άποψη!

Πιέρος: Λοιπόν;

Κριτής: (τους κοιτάζει ειρωνικά) Ας πούμε πως δεν πεθάνατε και βρίσκεστε σε ένα βαθύ κώμα. Που καταλήγουμε; Θα μείνετε καιρό σ' αυτήν την κατάσταση και κατόπιν θα πεθάνετε και θα βρεθείτε πάλι απέναντι μου

Μπάμπης: Κι αν συνέλθουμε;

Κριτής: Τότε θα συνεχίσετε τη ζωή σας στη Γη μέχρι να σας βρεί ο θάνατος και θα βρεθείτε πάλι εδώ!

Πιέρος: (ειρωνικά) Εσύ είσαι λοιπόν το πεπρωμένο μας

Κριτής: (με σιγουριά) Εγώ είμαι το πεπρωμένο σας!

Μπάμπης: Κι αν είμαστε πραγματικά πεθαμένοι;

Κριτής: (με άνεση) Τότε είσαστε μπροστά μου και με παρακαλάτε

Πιέρρος: Δεν παρακαλάω κανέναν, έχω πάρει τις αποφάσεις μου

Κριτής: Δεν είσαι σε θέση να παίρνεις αποφάσεις!

Πιέρρος: Δεν υπάρχει επιστροφή για μένα

Κριτής: Λυπάμαι που θα στο πω, αλλά είσαι πραγματικά χοντροκέφαλος!

Μπάμπης: Βάλε και ένα μέσα (ο κριτής τον κοιτάζει επιτιμητικά)

Κριτής: Σας δόθηκε μια σημαντική ευκαιρία αλλά την κλωσήσατε. Νομίζετε πως σας έχω ανάγκη; πως ήμουν υποχρεωμένος να σας καλέσω εδώ; θα μπορούσα πολύ εύκολα να αδιαφορήσω για την έκκληση σας και να σας μεταφέρω κατευθείαν σε ένα χειρότερο επίπεδο

Μπάμπης: Τότε γιατί δεν το έκανες;

Κριτής: Μα είναι απλό, είτε έχετε θέση στον κόλαση, είτε στον παράδεισο, το σημαντικό είναι να το αποδέχεστε. Θέλω τη συναίνεση σας και όχι την εναντίωση σας, εγώ αποδέχομαι τη δική μου θέση και την τιμώ με κάθε τρόπο!

Πιέρρος: Δεν μας είπες κάτι για τον παράδεισο

Μπάμπης: Ναι, πως είναι η ζωή εκεί;

Κριτής: (χαμογελάει) Ο καθένας έχει τη θέση του μέσα στο σύμπαν, η δική σας είναι για αλλού

Μπάμπης: Θα έχει πολλούς φλώρους εκεί σίγουρα! (ο Πιέρρος γελάει)

Κριτής: Αφού επιμένετε θα σας πω λίγα πράγματα. Στον παράδεισο επικρατεί παντού ευταξία και όσοι βρίσκονται εκεί ακολουθούν ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα διαβίωσης. Και το κυριότερο, όλοι συμφωνούν σε κατι τέτοιο!

Πιέρος: Ακόμη χειρότερα δηλαδή

Κριτής: Κάνεις λάθος, όσοι βρίσκονται εκεί είναι αληθινά ευτυχισμένοι, για πάντα, και τίποτε δεν μπαίνει εμπόδιο στην ευτυχία τους

Μπάμπης: Και τι κάνουν όλη μερα; Ξύνουν τ' αρχίδια τους προγραμματισμένα;

Κριτής: (χαμογελάει) Όλοι εκεί έχουν αρχές και όλοι γνωρίζουν τα όρια τους

Πιέρος: Θαυμάσια, μια αγία οικογένεια λοιπόν!

Κριτής: Τόσα ξέρεις, τόσα λες, έτσι κι αλλιώς αλλαγή θέσης για εσάς δεν μπορεί να υπάρξει.

Πιέρος: Τότε προτιμώ να χαθώ!

Κριτής: Υπάρχουν δύο τόποι για όσους πεθαίνουν: η κόλαση και ο παράδεισος

Πιέρος: Εγώ γυρεύω ένα τρίτο

Κριτής: (χαμογελάει αινιγματικά) Έναν τρίτο; τότε θα είσαι από τους χαμένους

Πιέρος: Ποιοί είναι αυτοί;

Κριτής: Όσοι δεν έχουν θέση πουθενά, γιατί αρνούνται να συναινέσουν

Πιέρος: Και τι γίνεται τότε;

Κριτής: Υπάρχει το σημείο διαφυγής

Μπάμπης: Ποιό είπες;

Κριτής: Πρόκειται για το διάκενο ανάμεσα σε κόλαση και παράδεισο. Όποιος

μπει μέσα σ' αυτό θα χαθεί μέσα στο σύμπαν και κάθε ίχνος συνείδησης θα εξαφανιστεί για πάντα

Μπάμπης: Θα το φοβάσαι πολύ σίγουρα!

Πιέρος: Νομίζω πως θα το τρέμει Μπάμπη!

Κριτής: (τους κοιτάζει με ενδιαφέρον) Είστε ανόητοι, δεν είναι κάτι που πρόκειται ποτέ να μου συμβεί, επομένως, με αφήνει αδιάφορο. Κάνω, μόνο, διαπιστώσεις

Πιέρος: Κι αν το προτιμώ;

Κριτής: Θα είσαι βλάκας, σου προσφέρεται μια πλήρης μεταθανάτια ζωή εδώ!

Πιέρος: Αυτό είναι που θέλω να αποφύγω!

Μπάμπης: Μας φαντάζεσαι Πιέρο να γινόμαστε σκόνη; ή ούτε καν σκόνη μόνο ένα τίποτα. Όμως γιατί να είμαστε τίποτα αφού μπορούμε να είμαστε κάτι;

Πιέρος: Απορρίπτω την προσφορά του Μπάμπη, δεν θέλω μια πλήρη μεταθανάτια ζωή εδώ

Κριτής: Υπάρχει και άλλη δυνατότητα! (οι άλλοι δύο τον κοτάνε χωρίς να μιλάνε)

Κριτής: Εγώ δε θα τη δοκιμάζα στη θέση σας, αν όμως επιμένετε

Μπάμπης: Μούφα θα είναι! (ο κριτής χαμογελάει)

Κριτής: Εκεί πέρα (δείχνει με το χέρι του), αν προχωρήσετε πέντε χιλιόμετρα προς τα δεξιά, θα φτάσετε στο νεκρό σημείο. Αυτό χωρίζει τον κόσμο μας όπου βασιλεύει ο δικός μας θεός από έναν αχανή χώρο που έχει τους δικούς του

νόμους και ορίζεται από έναν διαφορετικό θεό

Πιέρος: Πολυ ενδιαφέρον

Κριτής: Λοιπόν, κανείς δεν ξέρει πολλά γι' αυτόν! Κάποιοι αμφισβητούν ακόμη και την ύπαρξη του, όμως δεν έχουν δίκιο!

Μπάμπης: Υπάρχει ή μας δουλεύεις;

Κριτής: Ασφαλώς, αν και παραμένει διακριτικός στον απέραντο χώρο του χωρίς να κάνει ποτέ αισθητή την παρουσία του

Πιέρος: (μιλάει αργά) Ένας σιωπηλός θεός

Κριτής: (τον κοιτάζει προσεκτικά) Ναι, νομίζω πως είναι μια εύστοχη παρατήρηση

Μπάμπης: Είναι καλά εκεί πέρα;

Κριτής: Εξαρτάται από την οπτική γωνία. Πρόκειται για κάποιο θεό που αφήνει τα πράγματα να γίνονται, δεν υπάρχει, άλλωστε, στον κόσμο αυτό κάποια αποκαλυπτική εμπειρία που να τον φανερώνει, ούτε κάποιο συστηματικό γραπτό κείμενο, εκτός από σπαράγματα, που να τον επικαλείται

Μπάμπης: Είναι ,δηλαδή, ο κανένας;

Κριτής: Κάποιοι ισχυρίζονται πως είναι δέσμιος της καλοσύνης του, είναι τόσο καλός ώστε μένει πάντα σιωπηλός, αρνείται να υπερασπιστεί οποιαδήποτε πλευρά γιατί είναι βέβαιος πως όλες οι αντιμαχόμενες πλευρές έχουν άδικο.

Ίσως, κατά βάθος, να πιστεύει πως ο ίδιος είναι υπεύθυνος για όλες τις αδικίες που συμβαίνουν

Πιέρρος: Επομένως, τι περιμένει;

Μπάμπης: Ίσως περιμένει κάποια πλευρά να έχει δίκιο σε κάτι

Κριτής: Πολύ σωστά, μπορεί να περιμένει την αρχή μιας φώτισης

Πιέρρος: Και τότε;

Κριτής: Τότε, λένε πως θα εμφανιστεί για να αποδώσει δικαιοσύνη, αλλά ίσως και όχι, ποιός ξέρει; έτσι κι αλλιώς υπάρχουν μόνο σκόρπια, ολιγόλογα κείμενα κάποτε αντιφατικά μεταξύ τους

Μπάμπης: Έχω μια τελευταία απορία και μετά θα μπορούσαμε να την κοπανήσουμε γι' αυτό τον άλλο κόσμο

Κριτής: Ποιά είναι αυτή;

Μπάμπης: Σε τι διαφέρει ακριβώς από το δικό μας θεό;

Κριτής: (χαμογελάει) Μα είναι απλό, ο δικός τους θεός περιμένει να συσχετίσουν τα σκόρπια σπαράγματα που τον πιστοποιούν και να εξελιχθούν πνευματικά μέσα από αυτά χωρίς ποτέ τη δική του παρέμβαση. Ο καθένας με το δικό του τρόπο και χωρίς καμία καθοδήγηση. Δεν είναι τυχαίο ότι ο δικός τους πολιτισμός κυλάει αργά και μένει σχετικά αναλλοίωτος, χωρίς την κορύφωση του δικού μας που είναι ικανός για τα πιο ξεχωριστά τεχνικά και επιστημονικά δημιουργήματα. Αντίθετα, ο δικός μας θεός είναι βέβαιος για τον εαυτό του και δεν τον διαπερνά κάποια εσωτερική αμφιβολία. Όλα όσα τον αφορούν είναι τακτοποιημένα και ισχύουν για πάντα

Πιέρρος: Όμως ο καθένας δίνει τις δικές του ερμηνείες σε όλα τα θεολογικά

κείμενα

Κριτής: Χαμογελάει πονηρά) Όμως , τελικά, σημασία έχει η κυρίαρχη ερμηνεία, αυτή δίνει τον τόνο και καθορίζει τις εξελίξεις

Μπάμπης: Αντιλαμβάνονται αλλιώς τη ζωή

Κριτής: Είναι, ουσιαστικά, αποτυχημένοι. Αν θέλαμε θα μπορούσαμε να κυριαρχήσουμε πάνω τους, αν και προς το παρόν δεν μας ενδιαφέρει

Μπάμπης: Έχει θέση εκεί για μας;

Κριτής: Και βέβαια, υπάρχει θέση για εσάς σ' αυτόν τον κόσμο όπως άλλωστε και στον δικό μας, μόνο που την αρνείστε

Πιέρος: Την αρνούμαι

Μπάμπης: Ωρα να πηγαίνουμε λοιπόν

Πιέρος: Συμφωνώ Μπάμπη

Κριτής: Η απόφαση σας ταιριάζει με το χαρακτήρα σας. Είστε αποτυχημένοι όπως οι κάτοικοι του κόσμου που επιλέξατε. Ρεμπεσκέδες

Πιέρος: Φεύγουμε

Κριτής: Και κάτι τελευταίο. Όταν φτάσετε στο νεκρό σημείο θα αφεθείτε να πέσετε, όμως η πτώση σ' εκείνον τον κόσμο είναι αργή, αντίστοιχη με την πτώση με αλεξίπτωτο στο δικό μας κόσμο. Μετά από ώρες αργής πτώσης θα φτάσετε στον άλλο κόσμο που επιλέξατε

Μπάμπης: Σαν νεκροί; είμαστε νεκροί αν δεν κάνω λάθος!

Κριτής (χαμογελάει) Νεκροί, ζωντανοί τι σημασία έχει; εκεί υπάρχει θέση για

όλους, όπως κι εδώ άλλωστε. Θα ανήκετε εκεί και για μας θα είστε πια
ανύπαρκτοι

Πιέρος: Δηλαδή μας ξεφορτώνεστε;

Κριτής: Σας βοηθούμε να μετατεθείτε, αυτό είναι όλο. (κοιτάζει μία τον ένα και
μία τον άλλον) Ο τρόπος ζωής εκεί είναι απρόβλεπτος και σε λάθος
κατεύθυνση αλλά σέβομαι την επιλογή σας. (σηκώνεται) Και τώρα μπορείτε
να πηγαίνετε!

(ο Πιέρος και ο Μπάμπης φεύγουν, βαδίζοντας προς το σημείο διαφυγής. Όταν
φτάνουν στο σημείο απ' όπου θα αναχωρήσουν, στέκονται για λίγο,
κοιτάζονται και κατόπιν αγκαλιάζονται)

Μπάμπης: Μπορεί να συναντηθούμε και πάλι εκεί πέρα Πιέρο και να
στηρίζουμε ο ένας τον άλλο, όπως εδώ! Μην είμαστε μόνοι μας σ' αυτόν τον
άλλο κόσμο

Πιέρος: Όπως πέφτουμε να μείνεις κοντά μου και να με κρατάς, ότι κι αν γίνει
θα το περάσουμε μαζί! Πάμε Μπάμπη!

Μπάμπης: Πάμε Πιέρο!

(πέφτουν και χάνονται σιγά-σιγά)

